

Ceturtdiena

Dieva mīlestības pilnais brīdinājums

Trešā eņģeļa vēsts

Kungs izrādīja dziļas rūpes par grēcīgiem cilvēkiem, pasludinādams mūžīgo evaņģēliju un aicinādams atgriezties pie Viņa (pirmā eņģeļa vēsts), kā arī pievērsdams uzmanību Bābeles viltus evaņģēlijam (otrā eņģeļa vēsts). Dieva sirds tagad atveras vēlreiz, brīdinot, kāds liktenis sagaida tos, kas nostājas pūķa pusē, un cerot, ka šis brīdinājums tiks sadzirdēts un cilvēki izvēlēsies būt uzticīgi Jēram. Šī vēsts pietuvina mūs pēdējai tiesai un kosmiskā konflikta atrisinājumam caur Jēru.

Mums jāizvēlas

Valoda un tēli, kas lietoti trešā eņģeļa vēstī (Atkl 14:9–11), dažiem liekas nesavienojami ar kristīgo evaņģēliju. Vienīgi lasot vēsti Jēra

pašai ziedīgās mīlestības gaismā, atklāsies tās patiesais nolūks.

Uzticība

Trešā eņģeļa vēstī tiek uzsvērts viens no vissvarīgākajiem jautājumiem, ar ko saskaras cilvēce: kam lai galu galā esam uzticīgi? No šī jautājuma noprotams, ka pastāv konflikts un, neatkarīgi no tā, cik lielā mērā esam iesaistīti, mums nākas nostāties vienā pusē. Turklāt nevēlēšanās izvēlēties nostāda nepareizajā pusē. Izvēles ir tikai divas: Jērs vai kritušais ķerubs. Šajā konfliktā nav varianta palikt uzticīgiem pašiem sev.

Vēstī ietvertais uzticības koncepts ir nopietns, jo mūsu raksturā atklājas tā identitāte, kam izvēlamies būt uzticīgi. Uz to norāda izteikumi “zvēra vārds” un “zvēra zīme” (Atkl 14:9, 11).

Uzticība kritušajam ķerubam atstāj redzamu nospiedumu mūsu dzīvēs. Pieņemt zvēra vārdu nozīmē piebiedroties kritušā ķeruba plānam un centieniem, būtībā piederēt viņam. Piederība tiek skaidri izrādīta ar zvēra zīmi. Uzticības zīme uz rokas un pieres ir visiem redzama un kalpo par atgādinājumu, ka cilvēks pieder kritušajam ķerubam (2Moz 13:9). Tā simbolizē, ko esam izvirzījuši par savu autoritāti un kam esam uzticīgi.

Ja mēs atkritušās kristietības vēsturē pameklētu autoritātes simbolu, kas atklātu, kurai pusei kāds konfliktā ir uzticīgs, tad bez šaubām atrastu svētdienu. Apgalvojums, ka ir iespējama tāda autoritāte, kas spēj mainīt Dieva likumu, ir neiedomājams. Dieva autoritāte, ar ko Viņš iecēlis septītās dienas sabatu par atpūtas un pielūgsmes dienu, ir cilvēku balss apklusināta, kopš sabats

tika nomainīts uz svētdienu. Pēdējā konfliktā Dieva likumam būs noteicošā loma. Ievērojiet saistību starp pielūgsmi un zvēra zīmi Atkl 14:9: “Ja kāds pielūgs zvēru (..) un pieņems zīmi.”¹ Šie abi nosacījumi ir neatdalāmi. Ja svētdiena ir pielūgsmes diena, tad tās ievērošana ir pielūgsmes praktizēšana. Tā tiek pārkāpti divi baušļi – pirmais un ceturtais. Svētdiena kļūst par sabata jeb Dieva iesvētītās autoritātes zīmes viltojumu.

Vīns un uguns

Ļaunie ir nolemti piedzīvot Dieva dusmas – te mēs sastopamies ar, pēc dažu cilvēku domām, sarežģīto Dieva dusmu jautājumu. Jānis to cenšas skaidrot, izmantojot vīna, uguns un sēra metaforu. Šie tēli Vecajā Derībā tiek lietoti, lai aprakstītu Dieva spriedumu Viņa ienaidniekiem (Jer 25:15–28; Ps 11:6; 1Moz 19:24). Valoda ir

**Ļaunie piedzīvos Dieva
dusmas, neatjauktas ar
žēlastību – vairs netiks
dota iespēja nožēlot
grēkus.**

simboliska – Dieva dusmas nav iespējams burtiski dzert no kausa. Izšķirošais ir, kādu vīnu ļaunie dzers, jo tas metaforā tiek uzsvērts. Šis vīns nav atšķaidīts ar ūdeni (kā tas parasti tika darīts), toties tā apreibinošais spēks ir pastiprināts (Atkl 14:10). Ļaunie piedzīvos Dieva dusmas, neatjauktas ar žēlastību – vairs netiks dota iespēja nožēlot grēkus (Atkl 22:11).

Otrā metafora ir uguns un sērs. Ļaunie tiks mocīti ugunī un sērā jeb “degošā sērā”. Dieva dusmas tiek salīdzinātas ar sāpēm, ko cilvēks izjūt, kad miesu skar degošs sērs – tā ir sāpīga pieredze. Metafora balstās uz domas, ka ugunī iznīcināto nav iespējams atjaunot; tas ir iznīcināts uz mūžīgiem laikiem. Dieva dusmas ļaunos iznīcinās pilnībā, un tā būs otrā nāve (Atkl 20:6, 14). Uguns ir mūžīga, jo, kas tajā sadedzināts, ir iznīcināts uz mūžu; tas deg, līdz nekas nav atlicis (Jes 34:9, 10;

Jūdas 7). Piedzīvojot otro nāvi, ļaunie nerod mieru.

Kristus ciešanas

Sāpju pilnā, neatgriezeniskā ļauno nāve ir cilvēka prātam neaptverama, jo vēl neviens neko tādu nav piedzīvojis. Vienīgais izņēmums ir Jēzus Kristus, kurš pieredzēja tādu nāvi, lai mēs varētu izbēgt no sava likteņa. Pēdējā tiesā nevienam nevajadzētu piedzīvot otro nāvi; vismaz tam nav iemesla. Kristū centrēts skatījums savieno pēdējo tiesu ar Kristus notiesāšanu pie krusta. Tur Viņš uzņēmas pasaulei paredzēto spriedumu (Jņ 12:31), nesa tās grēkus kā upuris (Jņ 1:29) un dzēra no grēcīgajai cilvēcei domātā Dieva dusmu kausa (Jņ 18:11), lai tie, kas ticībā balstās uz Viņu kā Glābēju, neietu bojā, bet baudītu mūžīgo dzīvību (Jņ 3:16). Pie krusta Viņš piedzīvoja Savas uguns kristības un teica: “Es esmu izslāpis.” (Jņ 19:28)

Jautājumi pārdomām:

- 1. Kāpēc Rakstos tik spilgti attēlota ļauno iznīcināšana?**
- 2. Kā mūsu izpratne par Dievu veido izpratni par tiesu? Kā pilnīgāk atainot**

Dieva raksturu cilvēkiem, kas cīnās ar priekšstatiem par dusmīgu Dievu?

- 3. Kā vislabāk pastāstīt par “Dieva dusmām” glābšanas kontekstā?**

Pie krusta cieta visa dievišķā Trīsvienība. “Dievs cieta kopā ar Savu dēlu, kā spēj ciest tikai dievišķa būtne, lai pasaule Viņā varētu tikt salīdzināta.”² Izjustās mokošās sāpes bija vairāk garīgas, nekā fiziskas, jo Dēls saprata, ka bija šķirts no Tēva (Mt 27:46). Līdzīgs būs ļauno liktenis pēdējā tiesā, kad viņi apjautīs, ka tiks mūžīgi šķirti no Dieva.

Secinājumi

Konflikts tiešām ir par uzticību. Dieva brīdinājums skan draudoši, jo cilvēki atrodas nopietnā situācijā. Dievs atklāti parāda mums Savu

sāpošu sirdi, nevēlēdamies, ka Viņa radījumi mirst. Viņš runā zīmēs, aicinot cilvēkus apstāties, jo priekšā ir nāvējoši draudi. Tēvs jau tos pazīst, jo kopā ar Savu Dēlu pie krusta piedzīvoja to piepildīšanos. Tajā pašā laikā mums kā Dieva vēstnešiem jāaicina cilvēkus izvēlēties Jēru, kas mūs salīdzinās ar Dievu.

¹ Ja nav norādīts citādāk, Bībeles citātiem izmantots jaunais tulkojums latviešu valodā (2012).

² Ellen G. White, “God’s Amazing Grace” (Washington, D.C.: Review and Herald Pub. Assn., 1973), p. 161.

